

[[Indenrigsministeren.]]

næst vil jeg ogsaa tro, at det ærede Medlem selv ser, at det er en meget svag Argumentation, fordi der jo af praktiske Grunde maa sættes en Grænse, et Sted nedad maa Grænsen sættes; det kan dog ikke nytte, at man kræver, at hvis der er nogle Hundrede Mennesker, som har en eller anden idiotisk Anskuelse, skal der aabnes dem Adgang til at stemme paa en bestemt Mand. Dertil har jeg ikke andet at sige, end at den danske Valglov er saa frisindet som vel nogen Valglov i Europa.

Det ærede Medlem brugte det Udtryk, at det nuværende Landsting i Modsætning til Rigstinget dog repræsenterede en Idé. Jeg var meget spændt paa at høre lidt nærmere derom, og det ærede Medlem udtrykte det da saadan, at det nuværende Landsting repræsenterede den Idé, at de ældre Aargange skal have en særlig Indflydelse. Ja, det er vist saa god en Definition af det nuværende Landstings Idé, som det er muligt at give, men saa bliver Spørgsmaalet derefter, om det ikke er en rigtig daarlig Idé. Det nuværende Landsting er bygget paa et Vælgerkorps, hvis gennemsnitlige Alder er 39 Aar. Jeg beder om, at man tænker paa, hvilken Indsats af produktionsmæssig, kulturel og aandelig Art den Del af den danske Befolkning, hvis Alder ligger under 40 Aar, gør, hvordan Landet bæres af den Del af Danmarks Befolkning, der er under 40 Aar. Hvem siger, at det ikke maaske i højere Grad er den Del af Befolkningen — naar man endelig vil give sig til at dele Befolkningen i Aldersklasser —, der har Ret i sin Betragtning af Nutiden? Hvem siger, om det ikke netop er den Del af Befolkningen, der forstaar sin Tid bedst? Jeg tror i hvert Tilfælde: i højere Grad end de, der er 90. Det er et Spørgsmaal, om vi lidt ældre Herrer ikke skal være lidt ydmyge, naar vi ser hen til, hvad Aargangene under de 40 og over de 40 Aar betyder for Landet. Jeg vil ikke gaa saa vidt som min gamle Lærer Professor Birck, der paa den Tid, jeg var Student, havde den Anskuelse, at man skulde skydes, naar man bliver 50. Da jeg selv er passeret den Grænse, vil jeg dog tage lidt Afstand derfra, men som sagt, lidt Ydmyghed skal vi vistnok vise — ikke mindst i en Tid, hvor hele Verden er i Smeltedigelen, og hvor maaske den yngre Slægt forstaar noget bedre end den ældre, hvad der foregaar.

Det ærede Medlem brugte det Udtryk, at Rigstinget ikke vilde faa et Vælgerkorps. Ja, lad os nu ikke glemme, at Halvdelen

af det nye Rigstings Medlemmer er valgt saa direkte som overhovedet muligt, nemlig paa samme Maade som Folketingets Medlemmer, og at den anden Halvdel af Rigstingets Medlemmer fremkommer ved, at alle Partierne gennem deres øverste Repræsentation fra hele Landet opstiller dem, og at de godkendes gennem Folketingsvalget. Det forekommer mig rigtignok, at hvis man skal tale om Vælgerkorps og om Sikkerhed for, at de paagældende repræsenterer Befolkningen, er der et Hav imellem denne Form for Udpegning og det, som Venstre fik sat ind i Grundloven af 1915 om, at Landstinget selv valgte en Fjerdedel af dette Tings Medlemmer.

Dernæst vendte det ærede Medlem tilbage til Spørgsmaalet om Mindretalssikring og brugte det Udtryk, at han ikke forstod, at jeg ikke vilde unde Mindretallet en større Ret. Jeg vil nu meget gerne bede om, at man ikke over for mig anvender den Udtryksmaade, at jeg ikke vil unde Mindretallet en større Ret. Jeg er selv Repræsentant for et Parti, der er et lille Mindretal i Befolkningen, og lad mig sige, at den Ret, jeg ved Deltagelsen i et Flertals Styre her i Landet er med til at give Mindretallet, er en Ret af et saadant Omfang, at jeg aldrig nogen Sinde — selv som Mindretal — vilde ønske mig mere. Hvad i al Verden skulde jeg og mit Parti med Sikring af vore Rettigheder ud over dette at arbejde for det, vi anser for at være det rigtige, og bruge den „Ordets Magt“, som det ærede Medlem citerede efter mig for. Jeg vilde ikke for alt i Verden som Mindretal over for en Flertalsregering have anden Sikring end den Sikring, der eksisterer i Kraft af mine Anskuelser og i Kraft af det frie Ord i Skrift og Tale.

Der var en Ting, jeg var ked af, nemlig et Udtryk det ærede Medlem benyttede i denne Forbindelse. Jeg forstod, at det i og for sig havde vederkvet det ærede Medlem lidt at høre den Opfattelse af det frie Ord, som jeg havde udtalt, men saa spurgte det ærede Medlem, om jeg ikke havde lagt Mærke til, at disse Anskuelser om det frie Ord ikke længer var i saa høj Kurs, som de engang havde været? Ja, hvad mener det ærede Medlem egentlig dermed? Vil det sige, at vi selv skal være med til at sætte de Anskuelser ud af Kurs? Skal vi være med til at sætte det ud af Kurs, som vi ser som det nordeuropæiske Demokratis egentlige Adelsmærke? Det kan ikke være Meningen. Nej, tværtimod, vi føler, at *det* netop er vort Adelsmærke: